

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 24/2020-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. januára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej a zo sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] Gruzínska republika, [REDACTED] [REDACTED] zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Jenčom, 1. mája 19, Poprad, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 16 ods. 2, čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 36 ods. 1, čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, práv podľa čl. 3, čl. 5 ods. 1 a 2, čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. a), b), c), d), e) a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práv podľa čl. 2 bodu 3 písm. a), b), c), čl. 7, čl. 9 bodu 1, čl. 14 bodu 1, bodu 3 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, základných práv podľa čl. 4, čl. 6, čl. 47 druhej vety a čl. 48 bodu 2 Charty základných práv Európskej únie a práv podľa čl. 1 bodu 1, čl. 2 bodu 2, čl. 11, 12, 13, 14, 15 a 16 Dohovoru proti mučeniu a inému krutému neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu, ako aj porušenia čl. 52 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozhodovaním Okresnej prokuratúry Prešov pod sp. zn. 3 Pv 401/19/7707, uznesením Okresného súdu Prešov č. k. 4 Tp 58/2019-57 z 22. júla 2019 a uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 6 Tpo 18/2019-100 zo 14. augusta 2019, ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. novembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČIA] [REDAKČIA] [REDAKČIA] Gruzínska republika, [REDAKČIA] [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Jenčom, ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 16 ods. 2, čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 36 ods. 1, čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práv podľa čl. 3, čl. 5 ods. 1 a 2, čl. 6 ods. 1 a ods. 3 písm. a), b), c), d), e) a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práv podľa čl. 2 bodu 3 písm. a), b), c), čl. 7, čl. 9 bodu 1, čl. 14 bodu 1, bodu 3 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „pakt“), základných práv podľa čl. 4, čl. 6, čl. 47 druhej vety a čl. 48 bodu 2 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a práv podľa čl. 1 bodu 1, čl. 2 bodu 2, čl. 11, 12, 13, 14, 15 a 16 Dohovoru proti mučeniu a inému krutému neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu (ďalej len „dohovor proti mučeniu“), ako aj porušenia čl. 52 ústavy postupom a rozhodovaním Okresnej prokuratúry Prešov (ďalej len „okresná prokuratúra“) pod sp. zn. 3 Pv 401/19/7707, uznesením Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 Tp 58/2019-57 z 22. júla 2019 (ďalej aj „namietané uznesenie č. 1“) a uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Tpo 18/2019-100 zo 14. augusta 2019 (ďalej aj „namietané uznesenie č. 2“), ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že 18. júla 2019 o 19.30 h bol sťažovateľ zadržaný policajnými orgánmi a následne 19. júla 2019 mu bolo doručené uznesenie Obvodného oddelenia Policajného zboru Sabinov ČVS: ORP-930/SB-PO-2019 z 19. júla 2019, ktorým mu bolo vznesené podľa § 206 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) obvinenie pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov na tom skutkovom základe, že 18. júla 2019 okolo 19.30 h ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■ mal spolu s ďalšími troma osobami vniknúť do motorového vozidla Ford Transit s evidenčným číslom ■■■■■ (evidovaného v Poľskej republike) a vozidla Škoda Octavia s evidenčným číslom ■■■■■ (evidovaného v Slovenskej republike) a odcudziť odtiaľ veci a peniaze v celkovej hodnote 13,04 €. Prokurátor okresnej prokuratúry 20. júla 2019 následne podal okresnému súdu na sťažovateľa, ako aj ďalších troch spoluobvinených návrh na vzatie do väzby s tým, že dôvodnosť vedeného trestného stíhania ako *conditio sine qua non* je v konkrétnom štádiu trestného konania daná, a taktiež bol podľa názoru prokurátora u všetkých spoluobvinených daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a), c) Trestného poriadku, a síce, že z ich konania, resp. ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že ujdú alebo sa budú skrývať na účel vyhýbania sa trestnému stíhaniu alebo trestu (dôvod tzv. útekovvej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku), resp., že v prípade ponechania na slobode budú títo pokračovať v páchaní trestnej činnosti (dôvod tzv. preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku). Okresný súd namietaným uznesením č. 1 rozhodol tak, že sťažovateľa na návrh prokurátora okresnej prokuratúry z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zobral do väzby. Proti namietanému uzneseniu č. 1 sťažovateľ podal ihneď po jeho vyhlásení sťažnosť, ktorú však bližšie neodôvodnil. O tejto sťažnosti rozhodol krajský súd namietaným uznesením č. 2 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti uvádza, že v celom doterajšom konaní dochádzalo zo strany okresnej prokuratúry, okresného súdu a krajského súdu „*k ústavne nekonformnému výkladu a aplikácii práva, neboli v súlade so zákonom primerane použité normy trestného práva a ak boli, tak boli aplikované absolútne neprimerane, došlo*

k svojvôli“, čoho výsledkom mala byť arbitrárnosť namietaného uznesenia č. 1 a namietaného uznesenia č. 2.

4. Keďže sťažovateľ primárne namieta porušenie svojich základných práv rozhodnutiami súdov týkajúcimi sa jeho vzatia do väzby, je potrebné v prvom rade uviesť jeho námietky v uvedenom smere. Podľa jeho názoru nebola v jeho prípade splnená prvá materiálna podmienka väzby, ktorou je existencia dôvodnosti vedeného trestného stíhania, a to najmä z pohľadu ním tvrdenej neexistencie dôkazov preukazujúcich jeho účasť na stíhanej trestnej činnosti formou spolupáchateľstva. Sťažovateľ však v ústavnej sťažnosti namieta taktiež absenciu konkrétnych skutkových okolností, ktorými malo dôjsť k odôvodneniu jeho väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Podľa názoru sťažovateľa v čase jeho vzatia do väzby z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností v žiadnom prípade nevyplývala dôvodná obava, že v prípade ponechania na slobode ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu, resp. trestu. Aj z uvedených dôvodov sťažovateľ považuje svoju väzbu za arbitrárnu, neodôvodnenú, nezákonnú a v konečnom dôsledku odporujúcu povahe a zmyslu základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd, ktorých porušenie vo svojej ústavnej sťažnosti namieta.

5. Sťažovateľ v ďalších častiach svojej ústavnej sťažnosti namietal, že pri rozhodovaní o väzbe okresný súd neprihliadol na nasledujúce námietky procesného charakteru, ktorých dôsledkom je podľa názoru sťažovateľa porušenie ním označených základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd. V načrtnutom smere sťažovateľ uvádza, že nemohol byť zadržaný podľa § 85 ods. 2 Trestného poriadku, ako sa konštatuje v spise. Nebol totiž ani pristihnutý pri trestnom čine alebo bezprostredne po ňom. Bolo možné ho zadržať len podľa § 85 ods. 2 (pravdepodobne ide o chybu sťažovateľa v písaní, z formulovanej námietky skôr vyplýva, že podľa jeho názoru mal byť zadržaný „len podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku“, pozn.) Trestného poriadku s predchádzajúcim súhlasom prokurátora okresnej prokuratúry. Ak by sa podľa názoru sťažovateľa aj uvažovalo, že vec nezniesla odklad, aj tak bolo nutné vykonať bezodkladné oznámenie o zadržení prokurátorovi. Ďalej po zadržení 18. júla 2019 od približne 19.00 h až do

približne 2.30 h až 3.30 h mal sťažovateľ sedieť, resp. ležať na zemi na parkovisku za obcou [REDAKOVANÉ] s rukami spútanými za chrbtom a na taký ponižujúci a zastrašujúci prístup a postup nebol ani zo spisu nevyplýval žiaden dôvod. Počas šiestich hodín sedieť a ležať na zemi vonku pri ceste spútaný je konaním v rozpore s dohovorom, a to s jeho čl. 3, a aj s dohovorom proti mučeniu, a to s jeho čl. 1, 2, 13, 14 a 16. V ďalšom sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti namieta, že orgány činné v trestnom konaní odmietli jeho obhajcovi nazrieť do vyšetrovacieho spisu (obhajcovi to bolo umožnené až 5. septembra 2019), čo možno považovať za marenie práva obhajoby.

6. Vo vzťahu k tlmočeniu jednotlivých procesných úkonov tlmočníkom z a do ruského jazyka sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti uvádza: *„Orgány prípravného konania i súd v priebehu konania však porušili aj práva obvineného tak, že nezabezpečili mu tlmočníka do materinského jazyka, resp. úradného jazyka jeho krajiny, ktorým je len gruzínština. Do konania namiesto toho pribrali tlmočníka z/do ruštiny a to preto, že vraj nebol k dispozícii tlmočník do gruzínštiny. Ale oba jazyky sú značne rozdielne slovom i písmom. Obvinený súhlasil s tlmočením do ruštiny, lebo inú možnosť mu orgány polície nedali a iná možnosť ani nebola a chcel čím skôr sa zbaviť policajných orgánov, k čomu vyžadovali aj takú formu spolupráce. Obvinený ovláda ruský jazyk na základnej úrovni, ktorá postačuje na bežnú komunikáciu (napríklad spýtanie sa na cestu, nákup v obchode a pod.). Sťažovateľ sa rusky nikdy neučil, zúčastňoval kurzov anglického jazyka, pričom poznatky z tejto oblasti získal len na základe komunikácie s osobami v obdobnej sociálnej a spoločenskej skupine a to ešte počas éry Sovietskeho zväzu, pred mnohými rokmi. V Gruzínsku je oficiálnym, úradným jazykom len gruzínština a len tento jazyk obvinený ovláda a je to aj jeho materinský jazyk. Ruský jazyk obvinený ovláda len na vyššie popísanej úrovni. Z uvedených dôvodov je preto dôvodné predpokladať, že sťažovateľ nebol dostatočne jazykovo kompetentný a spôsobilý na to, aby porozumel terminológii trestného konania v ruskom jazyku, o to viac, že príslušný orgán sa o jazykovej úrovni sťažovateľa nepresvedčil. Ďalej podotýkam, že dokonca samotné poučenie obvineného ani ústne ani v písomnej forme po zadržaní bolo opakované len v slovenskom jazyku, a neskôr zas len v ruskom. Obvinený tak nebol v ruskom jazyku spôsobilý rozumieť podstate trestného konania, poučeniam v trestnom konaní, obvineniu, ktoré bolo voči nemu vznesené, obžalobe*

a ani rozhodnutiam vo veci, pričom iba časť dokumentácie týkajúca sa trestného konania bola pre sťažovateľa preložená do anglického jazyka.“ Ako sťažovateľ ďalej rozvíja, viaceré poučenia o opravnom prostriedku proti namietaným rozhodnutiam mu neboli dostatočným spôsobom pretlmočené.

7. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol tak, že jeho právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny; právo na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 ústavy, čl. 5 ods. 1 dohovoru, čl. 9 bodu 1 paktu, čl. 6 charty; právo na ochranu pred mučením a podrobovaním neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu podľa čl. 16 ods. 2 ústavy, čl. 3 dohovoru, čl. 7 paktu, čl. 1 bodu 1, čl. 2 bodu 2, čl. 11, čl. 12, čl. 13, čl. 14, čl. 15, čl. 16 dohovoru proti mučeniu a čl. 4 charty; právo na tlmočníka podľa čl. 47 ods. 2 ústavy; právo byť pri zatknutí byť oboznámený s dôvodmi svojho zatknutia a s každým obvinením proti nemu v jazyku, ktorému rozumie podľa čl. 5 ods. 2, čl. 6 ods. 3 písm. a), e) dohovoru a čl. 14 bodu 3 paktu; právo na účinný opravný prostriedok podľa čl. 2 bodu 3 písm. a), b), c) paktu a podľa čl. 13 dohovoru a čl. 47 druhej vety charty; právo na spravodlivé prejednanie záležitosti a na spravodlivý proces a právo na obhajobu v podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 40 ods. 3 listiny, čl. 6 ods. 1, ods. 3, písm. b), c), d) dohovoru, čl. 14, bodu 1, bod 3 písm. b), d), e) paktu, hlavy VI, čl. 47, čl. 48, bodu 2 charty; ako aj právo na rovnaké požívanie základných ľudských práv v Slovenskej republike aj cudzincami, ak nie sú vyslovene priznané iba občanom podľa čl. 52 ústavy, ktorého sa dožadoval v súvislosti s ochranou jeho už uvedených práv a slobôd zaručených ústavou a medzinárodnými dohovormi, ktorými je Slovenská republika viazaná postupom a rozhodovaním okresnej prokuratúry pod sp. zn. 3 Pv 401/19/7707, postupom v konaní a uznesením okresného súdu sp. zn. 4 Tp 58/2019 z 22. júla 2019 o vzatí sťažovateľa do väzby a postupom v konaní a uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Tpo 18/2019 zo 14. augusta 2019 o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti vzatiu do väzby porušené boli. Sťažovateľ ďalej navrhuje uznesenie krajského súdu vydané pod sp. zn. 6 Tpo 18/2019 zo 14. augusta 2019 o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa a aj vydaniu tohto rozhodnutia predchádzajúce uznesenie okresného súdu sp. zn. 4 Tp 58/2019 z 22. júla 2019 o vzatí sťažovateľa do väzby zrušiť a sťažovateľa prepustiť ihneď z väzby na slobodu. Sťažovateľ

taktiež navrhuje, aby mu bolo priznané primerané finančné zadost'učinenie vo výške 5 000 €, bližšie dôvody pre jeho priznanie však neuvádza. V ostatnom s'ťažovateľ navrhuje priznanie náhrady trov právneho zastúpenia vo výške 346,26 €.

II.

Východiskové ústavnoprávne normy

8. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania: a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti

ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom a jeho závery

13. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv a slobôd, a taktiež ľudských práv a základných slobôd bližšie vymedzených v bode 7 odôvodnenia tohto rozhodnutia, ku ktorému malo podľa jeho tvrdení dôjsť postupom a rozhodovaním okresnej prokuratúry pod sp. zn. 3 Pv 401/19/7707, postupom v konaní a uznesením okresného súdu sp. zn. 4 Tp 58/2019 z 22. júla 2019 o vzatí sťažovateľa do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku a postupom v konaní a uznesením krajského súdu sp. zn. 6 Tpo 18/2019 zo 14. augusta 2019 o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti vzatiu do väzby ako nedôvodnej.

III.A K namietanému postupu a rozhodovaniu okresnej prokuratúry pod sp. zn. 3 Pv 401/19/7707

14. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti namieta, že okresná prokuratúra zamietla jeho sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia ako nedôvodnú, ktorú odôvodňoval najmä skutočnosťami, že vôbec nerozumie slovenskému jazyku, na adekvátnej úrovni nerozumie ani ruskému jazyku, a preto neporozumel ani poučeniu o opravných prostriedkoch. Proti okresnej prokuratúre sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti ďalej namietal, že prokurátor okresnej prokuratúry podal abstraktný a formalistický návrh na jeho vzatie do väzby bez existencie, resp. preukázania konkrétnych skutočností odôvodňujúcich dôvodnú obavu z naplnenia navrhovaných väzobných dôvodov.

15. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane poukazoval na to, že ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených. V prebiehajúcom trestnom konaní, ktoré sa vyplývajú z obsahu ústavnej sťažnosti nachádza v niektorom zo štádií predchádzajúcich meritórnemu rozhodovaniu o vine a treste, možno akékoľvek skutkové či právne pochybenia orgánov činných v trestnom konaní naprávať ešte v rámci konania vedeného pred všeobecnými súdmi, a to najmä dôsledným využívaním jednotlivých procesných inštitútov, vyplývajúcich predovšetkým z Trestného poriadku. Zasahovanie ústavného súdu do činnosti orgánov činných v trestnom konaní, resp. všeobecných súdov do času právoplatného rozhodnutia o merite veci je vždy potrebné považovať za ojedinelý a krajný prostriedok nápravy exemplárnych pochybení, spôsobených týmito orgánmi verejnej moci. Vo všeobecnej rovine platí, že až po právoplatnom skončení trestného konania možno na ústavnom súde namietať také pochybenia orgánov verejnej moci, ktoré neboli odstránené v štádiách trestného konania predchádzajúcich vydaniu meritórneho rozhodnutia, a ktoré mohli vo svojich dôsledkoch spôsobiť porušenie základných práv a slobôd sťažovateľa (m. m. III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07, II. ÚS 356/2016).

16. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie označených práv napadnutým postupom a rozhodovaním okresnej prokuratúry, posúdil ako predčasne podanú, keďže v predmetnej veci stále prebieha trestné konanie, v ktorom sťažovateľ disponuje efektívnymi prostriedkami nápravy prípadných porušení jeho základných práv zo strany všeobecného súdnictva. Až po právoplatnom rozhodnutí všeobecných súdov vo veci samej bude z dôvodu subsidiarity rozhodovania ústavného súdu tento oprávnený posúdiť ústavnosť meritórneho rozhodovania, resp. procesného postupu príslušných orgánov verejnej moci. Na základe týchto skutočností ústavný súd rozhodol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, že ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako neprípustnú.

III.B K namietanému postupu v konaní a uzneseníu okresného súdu sp. zn. 4 Tp 58/2019 z 22. júla 2019

17. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou, respektíve listinou, a taktiež systém ochrany ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, respektíve ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, respektíve ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01, I. ÚS 107/2019).

18. Vychádzajúc zo svojej judikatúry uvedenej v predchádzajúcom bode tohto uznesenia vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa uznesenia okresného súdu sp. zn. 4 Tp 58/2019 z 22. júla 2019, ústavný súd konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu. Trestný poriadok, zakotvujúci inštitút sťažnosti, poskytuje priestor aj na uplatnenie námietok týkajúcich sa pochybení konajúceho súdu potenciálne predstavujúcich zásahy do základných práv a slobôd väzobne stíhanej osoby. Rozhodovanie o tomto opravnom prostriedku patrí vždy druhostupňovému súdu. Sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení prvostupňového súdu prostredníctvom podanej sťažnosti, ktorú aj využil, hoci túto do času rozhodovania krajského súdu bližšie neodôvodnil. V uvedenom prípade možno túto skutočnosť pričítať výlučne na ťarchu sťažovateľa (keďže z obsahu ústavnej sťažnosti nevyplýva opak, pozn.), a to najmä berúc do úvahy, že jeho vzatím do väzby bol založený dôvod povinnej obhajoby podľa § 37 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku a medzi rozhodovaním okresného súdu 22. júla 2019 a krajského súdu 14. augusta 2019 uplynulo 23 kalendárnych dní.

19. Ochranu sťažovateľovým základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť krajský súd v rámci inštančného konania. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľa uplatnené proti namietanému uzneseniu č. 1 okresného súdu. Ústavný súd preto rozhodol o odmietnutí tejto časti sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.C K namietanému postupu v konaní a uznesení krajského súdu sp. zn. 6 Tpo 18/2019 zo 14. augusta 2019

20. Podľa judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

21. Namietaným uznesením krajského súdu bola podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodná zamietnutá sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bol tento vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Ako už bolo v odôvodnení tohto rozhodnutia uvedené, sťažovateľ namietanému uzneseniu krajského súdu vytýka, že je arbitrárne, neodôvodnené, nezákonné a v konečnom dôsledku odporujúce povahe a zmyslu základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd, ktorých porušenie vo svojej ústavnej sťažnosti namieta. Podľa názoru sťažovateľa v čase jeho vzatia do väzby nebola dostatočným spôsobom preukázaná jeho účasť na stíhanej trestnej činnosti formou spolupáchateľstva, a taktiež z jeho konania alebo ďalších konkrétnych skutočností v žiadnom prípade nevyplývala dôvodná obava, že v prípade ponechania na slobode ujde alebo sa bude skrývať, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu, resp. trestu. Sťažovateľ však v ústavnej sťažnosti namieta aj porušenie iných základných práv ako tých, ktoré bezprostredne súvisia s jeho osobnou slobodou, pričom v podrobnostiach je potrebné odkázať na body 5 až 7 odôvodnenia tohto rozhodnutia.

22. Konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru, na ktoré sa vzťahuje čl. 6 ods. 1 dohovoru. Rozhodnutím o väzbe preto nemôže dôjsť k porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru (základné právo na súdnu a inú právnu ochranu, právo na spravodlivý proces), keďže túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 17 ústavy, ako aj čl. 5 dohovoru (m. m. III. ÚS 622/2016).

23. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy namietaným uznesením krajského súdu, ktorým bol sťažovateľ vzatý do väzby, ústavný súd pripomína, že v súvislosti so vzťahom medzi čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, týkajúcimi sa špecificky základného práva na osobnú slobodu, ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že čl. 17 ústavy zahŕňa základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy (analogicky napr. III. ÚS 68/08, III. ÚS 383/09, III. ÚS 54/2017, I. ÚS 107/2019 a iné). Obdobne, vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným uznesením krajského súdu, ktorým bol sťažovateľ vzatý do väzby, ústavný súd poznamenáva, že konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení a ani konaniami o občianskych právach alebo záväzkoch, ako to vyžaduje citovaný článok dohovoru. Väzobným konaním podľa názoru ústavného súdu nemôže dôjsť k porušeniu práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru aj z dôvodu, že túto oblasť ochrany práv upravuje vo svojich ustanoveniach čl. 5 dohovoru. Ústavný súd v tomto smere poukazuje aj na stabilnú rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len

„ESLP“), podľa ktorej osobnú slobodu chráni čl. 5 dohovoru (napr. rozsudok ESLP de Wilde et al. v. Belgicko z 18. 6. 1971, AČ. 12, § 65, § 67, § 71 – § 77 etc.).

24. Okrem skutočností uvedených v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto rozhodnutia absencia vzájomnej príčinnej súvislosti vylučuje taktiež možnosť, aby namietaným uznesením krajského súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na obhajobu, na tlmočníka, na ochranu pred mučením a neľudským zaobchádzaním, práva na účinný opravný prostriedok, práva byť pri zatknutí oboznámený s dôvodmi svojho zatknutia a s každým obvinením proti nemu v jazyku, ktorému rozumie. Uvedené základné práva, resp. práva garantované prostredníctvom čl. 16 ods. 2, čl. 47 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 40 ods. 3 listiny, čl. 3, čl. 6 ods. 3 písm. a), b), c), d), e) a čl. 13 dohovoru, čl. 2 bod 3 písm. a), b), c), čl. 7, čl. 14 bod 3 paktu, a taktiež čl. 1 bod 1, čl. 2 bod 2. čl. 11, 12, 13, 14, 15 a 16 dohovoru proti mučeniu nemohli byť v konečnom dôsledku porušené namietaným uznesením krajského súdu. Všeobecný súd sa totiž pri rozhodovaní o väzbe nezameriava na hodnotenie viny obvineného, obhajoby obvineného, okolností jeho zatknutia alebo dôkazov spôsobom upraveným v § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Súd pri rozhodovaní o väzbe skúma iba to, či sú splnené materiálne a formálne podmienky väzby predstavujúce základné väzobné podmienky, ktorých existencia musí byť daná tak pri vzatí obvineného do väzby, ako aj pri celom jej ďalšom trvaní.

25. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 4, čl. 6, čl. 47 druhej vety a čl. 48 bodu 2 charty ústavný súd poukazuje, že v rámci rozhodovania o väzbe sťažovateľa konajúce súdy neaplikovali právo Európskej únie, čo priamo a bez ďalšieho vylučuje možnosť porušenia citovaných základných práv vyplývajúcich z obsahu charty. V sťažovateľovej trestnej veci došlo k aplikácii a interpretácii základných právnych noriem trestného práva procesného, a teda konajúce súdy o väzbe sťažovateľa rozhodli na základe vnútroštátneho práva, ktoré nepatrí do pôsobnosti práva Európskej únie (analogicky napr. III. ÚS 443/2013).

26. Z pohľadu sťažovateľa je vo vzťahu k namietanému uzneseniu krajského súdu relevantné iba ním namietané porušenie základného práva, resp. práva na osobnú slobodu,

ktoré je mu garantované prostredníctvom namietaného čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy, čl. 5 ods. 1 dohovoru a čl. 9 ods. 1 paktu, berúc do úvahy neaplikovateľnosť čl. 6 charty uvedené v bode 25 odôvodnenia tohto rozhodnutia. Uvedené základné práva sťažovateľa na osobnú slobodu v tomto prípade zahŕňajú všetky relevantné práva sťažovateľa, ktoré mohli byť samotným rozhodnutím o väzbe porušené.

27. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 1, ods. 2 a ods. 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného na urýchlenú súdnu kontrolu zákonnosti trvania jeho väzby, s čím je spojená povinnosť nariadenia prepustenia obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje aj právam vyplývajúcim z čl. 5 dohovoru a čl. 9 paktu (obdobne napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08, III. ÚS 581/2015, III. ÚS 183/2018).

28. Ústavný súd už vo svojej judikatúre opakovane konštatoval, že čl. 17 ústavy zahŕňa základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu, vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení, a preto na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe je aplikovateľné toto špeciálne ustanovenie o osobnej slobode (porovnaj napr. I. ÚS 124/08, II. ÚS 60/08, III. ÚS 135/04, IV. ÚS 397/2010). Z čl. 17 ods. 2 ústavy ďalej vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Ústavne konformné uplatnenie zabezpečovacieho (nie sankčného) inštitútu väzby je zároveň determinované aj existenciou konkrétnych skutočností, ktoré svojou podstatou musia dať *ratio decidendi* (nosné dôvody) na uplatnenie tohto zabezpečovacieho inštitútu.

29. V neposlednom rade z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že všeobecný súd, rozhodujúci o sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby, sa musí adekvátne a preskúmateľne vyrovnáť s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (porovnaj

III. ÚS 135/04, III. ÚS 466/2010), a taktiež z odôvodnenia rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti obvineného proti prvostupňovému súdnemu rozhodnutiu, ktorým bolo rozhodované o väzbe musí byť zrejmé, že sa súd náležite zaoberal všetkými podstatnými argumentmi a námietkami, ktoré obvinený vo svojej sťažnosti uviedol (porovnaj III. ÚS 34/07, IV. ÚS 230/2011).

30. Ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd, vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy, je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého práve všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, respektíve aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04, III. ÚS 581/2015).

31. Ústavný súd teda zdôrazňuje, že pri posúdení namietaného uznesenia krajského súdu jeho úlohou nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa vysporiadal adekvátne a preskúmateľne, a taktiež či je odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné.

32. Namietaným uznesením krajský súd podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o jeho vzatí do väzby ako nedôvodnú. Po preskúmaní namietaného uznesenia okresného súdu a konania, ktoré mu predchádzalo, nezistil dôvody na jeho zmenu, prípadne zrušenie. Podľa názoru krajského súdu konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia okresného súdu, bolo vykonané v súlade s Trestným poriadkom.

33. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom odôvodnenia namietaného uznesenia krajského súdu v spojení s odôvodnením prvostupňového uznesenia okresného súdu (právny názor zakotvený v ustálenej judikatúre ústavného súdu totiž zahŕňa požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania, pozri napr. sp. zn. IV. ÚS 350/09) a zistil, že okresný súd svoj záver o vzatí sťažovateľa do väzby odôvodnil nasledujúcimi skutkovými okolnosťami a z nich plynúcimi právnymi závermi.

34. Sudca pre prípravné konanie okresného súdu v odôvodnení svojho uznesenia o vzatí sťažovateľa do väzby dôvodnosť vedeného trestného stíhania ako prvú materiálnu podmienku väzby vymedzil takto: *„Po preskúmaní doteraz zistených skutočností mal sudca pre prípravné konanie za to, že všetko nasvedčuje tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhané a vznesené obvinenie, bol spáchaný, má znaky prečinu, ktorý je uvedený vo vyššie citovanom uznesení o vznesení obvinenia zo dňa 19. 7. 2019, pričom všetko pre toto štádium trestného konania nasvedčuje tomu, že tento skutok mali spáchať všetci štyria obvinení.“* Z odôvodnenia jeho uznesenia ďalej vyplýva, že uvedené považoval okresný súd za preukázané najmä výpoveďou svedkyne [REDAKOVANÉ], ktorá podrobne popísala nielen protiprávnu činnosť obvineného [REDAKOVANÉ] (ktorého táto svedkyňa navyše opoznala pri procesne vykonanej rekognícii, pozn.), avšak z jej výpovede v kontexte existencie ostatných zaistených vecí dôležitých pre trestné konanie (napr. rušička) vyplýva taktiež protiprávna činnosť ostatných spoluobvinených vrátane sťažovateľa. Sudca pre prípravné konanie úvahy o dôvodnosti vedeného trestného stíhania proti sťažovateľovi správne uzavrel tým, že *„dôkazná situácia odôvodňujúca vznesenia obvinenia je zákonite iná ako*

pri podaní obžaloby ergo pri rozhodovaní súdu vo veci samej. V tomto prvotnom štádiu trestného konania pri vznesení obvinenia postačuje, ak doposiaľ zistené a získané dôkazy odôvodňujú a preukazujú skutkové okolnosti uvedené v samotnom uznesení o vznesení obvinenia tak, že tento skutok nie je možné zameniť, pri zachovaní princípu totožnosti skutku, s iným. Až v ďalšom konaní budú povinné orgány činné v trestnom konaní podrobnejšie vyšetrovať jednotlivé skutkové okolnosti prípadu tak, aby skutkové okolnosti boli ozrejmene dôkazmi v takom rozsahu, aby bolo možné podať obžalobu, či urobiť iné rozhodnutie vo veci samej, a to najmä vo vzťahu k plnému objasneniu skutočností dôležitých pre trestné konanie.“. Z výpovede spoluobvineného ■■■■■ navyše podľa odôvodnenia uznesenia okresného súdu vyplýva, že to bol práve sťažovateľ, ktorý na mieste spáchania trestného činu vystúpil z motorového vozidla spolu so spoluobvineným ■■■■■ čo v súčasnom štádiu trestného konania taktiež posilňuje dôvodnosť trestného stíhania vedeného proti jeho osobe. Dôvod tzv. útekovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku sudca pre prípravné konanie vzhliadal najmä v tej skutočnosti, že sťažovateľ pri svojom informatívnom výsluchu o väzbe ani nevedel presne uviesť, kde sa posledné týždne zdržiaval, pričom zároveň ide o osobu s bydliskom mimo Schengenský priestor, čo by v prípade jeho reálneho úteku podstatným spôsobom sťažilo dosiahnutie účelu trestného konania.

35. Krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia k vyhodnoteniu podmienky útekovej väzby uviedol: „*Sťažnostný súd sa stotožňuje aj s názorom sudcu pre prípravné konanie, že u obvinených ■■■■■ a ■■■■■ existujú konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú dôvodnú obavu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku a to, že obvinení ujdú alebo sa budú skrývať, aby sa tak vyhli trestnému stíhaniu alebo trestu a to z dôvodu, že z výsluchu oboch obvinených vyplýva, že títo nemajú stále bydlisko, posledné obdobie sa zdržiavali na neznámych miestach, pričom ide o cudzích štátnych príslušníkov s formálnym bydliskom mimo Európskej únie a mimo schengenského priestoru. Pri skúmaní dôvodnosti útekovej väzby je treba vziať do úvahy viaceré významné faktory, akými sú napr. charakter stíhanej osoby, jej morálka, domov, zamestnanie, majetkové pomery, rodinné vzťahy, všetky druhy väzieb s krajinou, v ktorej je stíhaná a podobne. Vzájomné posúdenie môže byť potvrdiť existenciu nebezpečenstva úteku, alebo znížiť ho do takej miery, že väzbu neopodstatňuje.*

Zájmy štátu, akými sú napr. jeho bezpečnosť, vynútitelnosť práva, udržanie verejného poriadku (čo tiež vyžaduje, aby boli trestné činy potrestané) a potreby náležitého výkonu spravodlivosti, si však vyžadujú aj určitú obeť na strane osobnej slobody jedinca. Z doposiaľ zabezpečených dôkazov je možné nateraz konštatovať, že obvinení nie sú ani iným významným spôsobom viazaní na miesto ich pobytov, ktorý často menia a to po celom území Európskej únie, pričom na území Slovenskej republiky nevlastnia žiaden hnutelný, či nehnuteľný majetok a nemajú žiadne rodinné, sociálne či ekonomické väzby, na podklade ktorých by bolo možné relevantným spôsobom zdôvodniť ich zdržiavanie sa na území SR a teda, aby boli dosiahnuteľní pre orgány činné v trestnom konaní pri vykonávaní ďalších procesných úkonov. Na podklade uvedeného má krajský súd za to, že v danom štádiu trestného stíhania je preto daný u obvinených [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] útekový dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 Tr. poriadku, tak ako to správne ustálil aj sudca pre prípravné konanie. “

Dôvodnosť vedeného trestného stíhania proti sťažovateľovi krajský súd v odôvodnení namietaného uznesenia odôvodnil prostredníctvom dosiaľ vykonaných dôkazov, a to dokonca nad rámec právnych úvah sudcu pre prípravné konanie vyplývajúcich z uznesenia okresného súdu, čím presvedčivo deklaroval jej existenciu v súčasnom štádiu trestného konania.

36. Vychádzajúc z bodov 34 a 35 odôvodnenia tohto uznesenia, ústavný súd vo všeobecnosti konštatuje, že právne závery krajského súdu korešpondujú so skutkovými zisteniami, a tieto zistenia nie sú výsledkom svojvôle všeobecného súdu, ale komplexného zhodnotenia všetkých skutkových okolností významných pre rozhodovanie o vzatí sťažovateľa do väzby. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v odôvodnení svojho väzobného rozhodnutia sťažovateľovi poskytol náležité a presvedčivé dôvody pre jeho vzatie do väzby, ako aj pre jej ďalšie trvanie. Ústavný súd dopĺňa, že krajským súdom prezentovaná interpretácia jednotlivých ustanovení aplikovaných právnych noriem Trestného poriadku žiadnym spôsobom nepopiera ich účel a zmysel. Má teda z hľadiska ich ústavnej konformnosti akceptovateľnú podobu.

37. Sťažovateľ pri svojom informatívnom výsluchu o väzbe pred sudcom pre prípravné konanie nevedel dôveryhodne identifikovať miesta, kde sa zdržiaval pred tým,

ako bola obmedzená jeho osobná sloboda. V načrtnutom smere ani podľa ústavného súdu nemožno považovať riziko, že by sa sťažovateľ vyhýbal trestnému stíhaniu, za abstraktnú úvahu. S prihliadnutím na viaceré okolnosti, ako napr. zamestnanie sťažovateľa, majetkové pomery sťažovateľa a absenciu akýchkoľvek väzieb na krajinu, v ktorej je sťažovateľ trestne stíhaný, možno s rozumným stupňom pravdepodobnosti vyvodit' predpoklad, že sťažovateľ by v prípade jeho ponechania na slobode mohol uskutočniť pokus vyhnúť sa trestnému stíhaniu útekom mimo Schengenský priestor.

38. Na základe všetkého dosiaľ uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa dospel k záveru, že medzi namietaným uznesením krajského súdu a obsahom základných práv a práv, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

39. K namietanému porušeniu čl. 52 ústavy ústavný súd uvádza, že toto ustanovenie má charakter ústavného princípu, resp. všeobecného interpretačného pravidla, ktoré sú všetky orgány verejnej moci povinné rešpektovať pri výklade a uplatňovaní ústavy, a preto je vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 119/07, I. ÚS 502/2017). Keďže predmetom tohto konania je rozhodovanie o porušení základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, bolo by v tomto konaní možné uvažovať o porušení čl. 52 ústavy len v spojení s porušením konkrétneho základného práva alebo slobody. Pretože v posudzovanom prípade ústavný súd nedospel k záveru o možnom porušení žiadneho so sťažovateľom označených základných práv a slobôd garantovaných ústavou, resp. ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, nemohol dospieť ani k záveru o porušení čl. 52 ústavy, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

40. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

41. S ohľadom na všetky uvedené závery ústavného súdu bolo o ústavnej sťažnosti sťažovateľa potrebné rozhodnúť tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. januára 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu